

Františkovo slovo

č.71

Papež v USA - pátek odpoledne a sobota dopoledne

Papež v USA - sobota odpoledne

Papež v USA - neděle

Papež: Promyslet a změnit model rozvoje k dobru celé lidské rodiny

Papež: Srdce, které necítí stesk po Bohu, nezná radost

Papež: Anděl strážný je u každého z nás jako Boží velvyslanec a přítel

Kardinál Müller: Genderová ideologie je kompletní destrukce člověčenství

Syrští biskupové o vojenské intervenci světových mocností

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež v USA - pátek odpoledne a sobota dopoledne

New York/Filadelfie. 1. V pátek odpoledne papež zavítal do základní školy v Harlemu.

2. Dvacet tisíc lidí bylo na mši s papežem v newyorské Madison Square Garden.

3. V sobotu dopoledne slavil papež ve filadelfské katedrále eucharistii s duchovními a laiky místní církve.

4. Jedna z nemnoha rodin z České republiky účastníci se Světového setkání rodin se podělila o své dojmy.

ad 1. Vraťme se nejprve k pátečnímu odpolednímu programu apoštolské cesty, který se, vzhledem k časovému posunu, odehrával v nočních hodinách našeho času. Papež František zavítal do dobře známého prostředí – sám byl totiž před půl stoletím učitelem v chudinské venkovské škole v Chile. Také základní katolická škola Panny Marie, Královny andělů, v manhattanském Harlemu shromažďuje tři sta dětí z nepříliš blahobytných rodin. Jsou to potomci latinskoamerických přistěhovalců a afrických, popřípadě blízkovýchodních uprchlíků. Sedmdesát procent z nich studuje díky stipendiu, které ve spolupráci s newyorským arcibiskupstvím poskytuje charitativní nadace *Partnership*, provozující dalších pět obdobných zařízení.

Petrův nástupce vstoupil do jedné ze tříd a omluvil se za vyrušení ve výuce. Poté ve školní tělocvičně pozdravil děti, které ho vítaly zpěvem, jejich rodiny i školní zaměstnance.

„Je krásné, když školu vnímáme jako druhý domov. Je to důležité nejenom pro vás, ale také pro vaše rodiny. Tímto způsobem se ze školy stává jedna velká rodina. Společně se svými maminkami, tatínky, prarodiči, vychovateli a vyučujícími se v ní učíme, jak si vzájemně pomáhat, sdílet své dobré vloh, vydávat ze sebe to nejlepší, pracovat a hrát si v týmu – což je velmi důležité – a vytrvale jít za svým cílem.“

Přistěhovalecké rodiny se označují slovem „*dreamers*“, tedy doslova „snílci“ – lidé, kteří se upínají na vidinu „amerického snu“. František stejně jako pár dní dříve v promluvě k americkým kongresmanům vzpomenu na známou řeč Martina Luthera Kinga („Mám sen“).

„Je krásné mít sny a je krásné, když za tyto sny můžeme bojovat. Nezapomínejte na to. Dnes chceme nadále snít a slavit všechny možnosti, které jak vám, dětem, tak nám, dospělým, pomáhají neztrácet naději v lepší svět, který by poskytoval více možností.“

„Tam, kde jsou sny a radost, tam je také Ježíš“, dodal František a upřesnil: „Ježíš nám chce napomoci k trvalé radosti, zatímco ďábel rozsévá závist a smutek“. A před odchodem z harlemské základní školy dal jejím žákům domácí úkol – jednoduchý, ale velmi důležitý.

„Nezapomínejte se za mne modlit, abych mohl s mnoha lidmi sdílet Ježíšovu radost.“

ad 2. Newyorská hala *Madison Square Garden* běžně hostí wrestlingový světový šampionát, koncerty anebo politické konference. Na pátek večer si ji však pronajalo newyorské arcibiskupství, obdobně jako roku 1979 při návštěvě Jana Pavla II. Stala se dějištěm závěrečné mše svaté v rámci newyorské etapy cesty, která byla kvůli omezenému prostoru vyhrazena pro hostitelskou arcidiecézi. Více než dvacet tisíc věřících z *Big Apple* tvořilo velmi živý a opravdu pestrý zástup, což se projevilo také v liturgickém střídání angličtiny a španělštiny. Přímluvy zazněly v irštině, němčině, italštině a polštině, tedy tradičních přistěhovaleckých jazycích předchozích staletí. O hudební doprovod mše svaté, slavené „za mír a spravedlnost“, se postaral pěvecký sbor katedrály sv. Patrika.

„Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo“. Papež František v New Yorku kázal na tento verš ze starozákonní knihy proroka Izaiáše (*Iz 9,1-6*), který, nikoli bez ironie, přetlumočil do dnešní reality: „Lid, který chodí, dýchá a žije ve „smogu“, uviděl velké světlo, zakusil ovzduší života“. „Žít ve velkém městě je poněkud komplikované“, připustil papež, který se s „s velkými výzvami multikulturního kontextu“ vyrovnával už jako kardinál Buenos Aires. „Velká města se stávají póly prezentujícími pluralitu způsobů, jimiž my lidé odpovídáme na smysl života v těch okolnostech, ve kterých se nacházíme“, doplnil a přešel k tématu, které mu velmi leží na srdci.

„Velká města někdy skrývají tváře mnohých, kteří vypadají, jako by neměli občanství nebo byli občany druhé kategorie. Ve velkých městech, uprostřed dopravního ruchu a rytmu změn bývají překryty hlasy mnoha tváří, které nemají občanské „právo“, nemají právo být součástí města – cizinci, jejich děti (a nejenom ty), kterým se nedostává vzdělání, lidé zbavení zdravotnické péče, bezdomovci, osamocení staří lidé stěsnaní na okrajích našich ulic, našich chodníků v ohlušující anonymitě. Jsou součástí městské scenérie, která se postupně v našich očích a zvláště v našem srdci stává přirozenou.“

Avšak „Bůh přebývá ve městě“ – a to papeži Františkovi dodává naději.

„Tato naděje nás osvobozuje od vlivu, který nás nutí izolovat se a nevšímat si života druhých, života svého města; osvobozuje od hluchých „spojení“, abstraktních analýz nebo od potřeby silných dojmů. Naděje nemá strach zapojit se aktivně jako kvas do míst, kde žiješ a jednáš. Naděje nás volá, abychom uprostřed „smogu“ viděli Boží přítomnost, která stále chodí naším městem. Protože Bůh je ve městě.“

Jak ale nalézt Boha ve „smogu našich měst“? - tázal se papež a vzápětí poskytl odpověď: Prorok Izaiáš nám dělá průvodce a „učí nás vidět“. Představuje nám Ježíše jako „podivuhodného rádce, mocného Boha, věčného otce a knížete pokoje“ (Iz 9,5). Uvádí nás tak do života Syna, aby byl také naším životem.

„Jděte jednou, dvakrát, třikrát, jděte beze strachu, bez vzpouzení, jděte a zvěstujte tuto radost, která je pro všechny lid. V Ježíši se Bůh stal Emanuelem, Bohem s námi, Bohem, který jde po našem boku, vstoupil do našich záležitostí, do našich domů a mezi naše „kastroly“, jak ráda říkávala svatá Terezie od Ježíše. Nic a nikdo nás nebude moci odloučit od Jeho lásky. Jděte a zvěstujte, jděte a žijte, že Bůh je uprostřed vás jako milosrdný Otec“.

Křesťané by také dnes měli ukázat, že nás Bůh „osvobozuje nás od anonymity, od beztvárného a prázdného života, od konkurenční války a od sebevztáznosti, aby nás uvedl na cestu pokoje. Bůh i církev žijí v našich městech a chtějí být kvasem v jejich mase – znělo závěrečné poselství papeže Františka newyorským katolíkům.

PLNÉ ZNĚNÍ papežovy homilie je [ZDE](#)

ad 3. V sobotu ráno se papež František vydal na poslední a vrcholnou etapu pastorační návštěvy ve Spojených státech, tedy na VIII. Světové setkání rodin, které se letos koná ve Filadelfii. V New Yorku se s papežem loučily podél dvanáctikilometrové trasy, vedoucí od papežského zastupitelství při OSN až k manhattanskému heliportu, velké zástupy lidí, přestože František nejel v otevřeném papamobilu, ale ve svém malém, na americké poměry velmi malém fiatu. Bezpečnostní opatření ve Spojených státech neumožnila papeži cestovat v otevřeném voze. Z manhattanského heliportu na letiště a odtud do 160 kilometrů vzdálené Filadelfie trvala cesta hodinu a půl.

Hned po příletu v půl desáté dopoledne se papež vydal do fidelefské katedrály, kde se setkal s místní církví, duchovními i laiky. Za zmínku stojí, že v pořadí čtvrtým biskupem Filadelfie byl prachatický rodák, sv. Jan Nepomuk Neumann (1811-1860), který je pohřben ve zdejší kostele redemptoristů, k nimž tento slavný český misionář patřil. Filadelfská arcidiecéze má dnes přibližně tisíc kněží a tři a půl tisíce řeholních sester, které působí zejména v mnoha katolických školách, kterých zde náš svatý rodák založil během osmi let svojí diecézní služby (1852-1860) více než stovku. V neorenesanční budově katedrály sv. Petra a Pavla, která pojme dva tisíce osob, slavil papež František eucharistii za účasti biskupů, kněží a zasvěcených osob státu Pensylvánie.

Papež ve své homilii zmínil zdejší rodačku svatou Kateřinu Drexelovou, dceru bankéře, která působila na výchovně-vzdělávacím poli. Sama založila 60 škol. Na věčnost odešla v 97 letech roku 1955 a kanonizoval ji Jan Pavel II. v roce 2000. František připomněl konkrétní epizodu z jejího života. Kateřina Drexelová se setkala s papežem Lvem XIII., se kterým mluvila o potřebě misí ve Spojených státech, a Lev XIII. se jí překvapivě a zpřímá zeptal, co pro to bude dělat ona. Tato otázka jí změnila život a vedla k tomu, že se vydala cestou života zasvěceného Bohu.

„Je příznačné, že tato slova řekl starý papež ženě, laičce. Víme, že budoucnost církve v rychle se měnící společnosti vyžaduje již nyní velice aktivní účast laiků. Církev ve Spojených státech se vždycky vyznačovala velkým nasazením v katechezi a ve školství. Naše dnešní výzva spočívá v tom, abychom

na těchto pevných základech stavěli a nechali růst smysl pro spolupráci a spoluzodpovědnost v plánech našich farností a institucí. To neznamená zříkat se duchovní autority, která je nám svěřena, ale spíše rozlišovat a moudře doceňovat rozmanité dary, které Duch sesílá své církvi. Znamená to vážit si zvláště nezměrného přínosu, který do života našich komunit vnesly a vnášejí ženy, laičky i řeholnice.“

Papež vyzval duchovní k tomu, aby osvěžili radost ze svého setkání s Ježíšem, a svoji homilii končil slovy:

„S vděčností za to všechno, co jsme obdrželi, a v bezpečné důvěře uprostřed svých potřeb, obraťme se k naší nejsvětější Matce Marii. Ať se přimlouvá svojí mateřskou láskou za církve v Americe, aby stále rostla v prorockém svědectví moci kříže jejího Syna a přinášela radost, naději a sílu našemu světu. Modlím se za každého z vás a prosím vás, abyste se modlili za mne.“

ad 4. Korespondent Vatikánského rozhlasu Krzysztof Bronk potkal mezi 17 tisíci účastníků Světového setkání rodin ve Filadelfii také jednu rodinu z České republiky a položil jí pár otázek. Maminka pětičlenné **rodiny Kunderových** z Valašské Polánky, ze vsetínského děkanátu, Vatikánskému rozhlasu řekla:

„Na takovémto setkání jsme poprvé. Zážitky máme velice intenzivní. Bydlíme u zdejší rodiny Erik a Dana Bannerovi, která se dokonce přímo podílí na organizaci letošního Světového setkání. Starají se o nás a přijali nás opravdu velice srdečně. Sami jsou sekulární františkáni a Erik je trvalý jáhen, takže jsme doslova zapadli mezi své a cítíme se jako doma.“

Otec rodiny, Karel Kundera, je přesvědčen, že stálo za to se sem vypravit:

„Je zde úplně jiný svět, jiná kultura, a člověk zjistí, že lidé mají v rodinách stejné problémy a podobně je také řeší. Byli jsme udiveni množstvím pensylvánských církevních škol a institucí, které se věnují rodinám a které na tomto Kongresu rodin prezentují svoji činnost. Právě oblast církevního školství, škol všech stupňů, počínaje mateřskými, nás velice zaujala a rádi bychom se tady inspirovali něčím, co bychom mohli použít u nás, protože máme dojem, že u nás je něčeho takového moc potřeba.“

Papež v USA - sobota odpoledne

Filadelfie. 1. „Náboženská svoboda umožňuje lidem rozmlouvat bez hašteření“ řekl Petrův nástupce na místě zrodu Deklarace nezávislosti Spojených států ve Filadelfii.

2. „Rodina je »továrna« na naději“ řekl na vigilii Světového setkání rodin.

ad 2. Filadelfie má v dějinách Spojených států obrovský význam, protože v tomto městě byla 4. července roku 1776 sepsána Deklarace nezávislosti a později Ústava Spojených států amerických. Poslední dekádu osmnáctého století byla Filadelfie hlavním městem tohoto nového politického útvaru. V sobotu odpoledne se ve zdejším Národním historickém parku nezávislosti, který zmíněnou událost připomíná, papež František setkal s filadelfskou komunitou imigrantů, tvořenou zvláště latinskoamerickou populací.

Setkání za náboženskou svobodu, jak bylo organizátory papežovy pastorační návštěvy prezentováno, označil Petrův nástupce za jeden z vrcholných momentů svojí návštěvy ve Spojených státech amerických a pronesl při té příležitosti poměrně obsáhlou a pozoruhodnou promluvu. Vyšel v ní právě z Deklarace Nezávislosti, která „stvrдила, že všichni muži a ženy jsou stvořeni sobě rovni a jsou nadáni svým Stvořitelem jistými nezcizitelnými právy a že vlády existují proto, aby chránily tato práva“.

„Na tomto místě, které je modelovým symbolem vzoru Spojených států amerických, bych spolu s vámi chtěl přemýšlet o právu na náboženskou svobodu. Je to základní právo, které utváří způsob, jakým sociálně i osobně jednáme se svými bližními, jejichž náboženská přesvědčení jsou jiná než naše. Je to ideál mezináboženského dialogu, ve kterém všichni muži a ženy různých náboženských tradic mohou bez hašteření rozmlouvat. Toto umožňuje náboženská svoboda.“

„Náboženská svoboda – řekl dále papež - v sobě určitě zahrnuje právo klanět se individuálně i společně Bohu podle svého svědomí. Náboženská svoboda však svojí povahou transcenduje místa náboženského kultu jakož i sféru jednotlivců a rodin. Náboženství, náboženská dimenze totiž není nějakou subkulturou, nýbrž je součástí kultury jakéhokoli lidu a jakéhokoli národa.“

„Různé naše náboženské tradice slouží společnosti především poselstvím, které hlásají. Vybízejí jednotlivce i společnosti, aby se klaněly Bohu, prameni veškerého života, svobody a dobroty. Odkazují k transcendentní dimenzi lidské existence a naši neredukovatelné svobody tváří v tvář jakémukoli nároku absolutní moci. Je třeba pohlédnout do dějin, zvláště do minulého století, abychom spatřili krutosti, které napáchaly systémy hodlající vybudovat takový či onaký „pozemský ráj“, ovládnout národy, podrobit je zdánlivě neoddiskutovatelným principům a upřít jim jakákoli práva. Naše bohaté náboženské tradice se snaží nabízet smysl a směr, „mají motivační potenciál, který otevírá stále nové obzory, podněcuje k přemýšlení, otevírá mysl i vnímavost“ (Evangelii gaudium, 256). Volají ke konverzi, ke smíření, k nasazení za budoucnost společnosti, k obětování sebe ve službě obecnému dobru a k soucitu s těmi, kdo se ocitli v nouzi. Jádrem jejich duchovního poslání je hlásat pravdu a důstojnost člověka a také lidská práva.“

Naše náboženské tradice – pokračoval František - nám připomínají, že jsme jakožto lidé povolání uznávat jiného/Jiného, který zjevuje naši vztahovou totožnost, tváří v tvář každému pokusu zavést uniformitu, která by nám byla vnucována egoismem silného, konformismem slabého anebo utopistickou ideologií.

„Ve světě, kde se různé formy moderní tyranie snaží potlačit náboženskou svobodu nebo se jí snaží redukovat na subkulturu postrádající právo vyjadřovat se ve veřejné sféře anebo se pokoušejí používat náboženství jako záminku k nenávisti a brutalitě, je nezbytné, aby stoupenci různých náboženských tradic sjednotili svůj hlas a hlásali mír, toleranci a úctu k důstojnosti a právům ostatních. Žijeme v době „globalizace technokratického paradigmatu“ (Laudato si', 106), který vědomě usiluje o jednorozměrnou uniformitu a snaží se v povrchním úsilí o jednotu eliminovat všechny diference a tradice. Náboženská vyznání mají proto právo a povinnost dát na srozuměnou, že je možné vytvořit společnost, v níž „zdravý pluralismus, který opravdu respektuje druhé a hodnoty jako takové“ (Evangelii gaudium, 255) je „cenný spojenec v úsilí o obranu lidské důstojnosti... a cestou míru pro náš raněný svět“ (tamt. 257).“

Papež v závěru své promluvy hispánskou komunitu ve Filadelfii vybídnul:

„Prosím vás, nestyďte se za své tradice! Nezapomeňte na poučení, která jste přijali zvláště od svých starších a která jsou přínosem, jímž můžete obohatit život této americké země. Opakuji, nestyďte se za to, co je vám vlastní, za krev svého života. Jste také povoláni být odpovědnými občany a stejně jako to s takovou vehemencí učinili ti, co přišli před vámi, přispívat plodně k životu komunit, ve kterých žijete. Myslím zvláště na vroucí víru mnohých z vás, na hluboký smysl pro rodinný život a na všechny ostatní hodnoty, které jste zdělili. Tím, co přinesete, nejenom najdete své místo tady, ale pomůžete zevnitř obnovovat společnost. Neztrácejte paměť toho, k čemu tady došlo před více než dvěma stoletími. Neztrácejte paměť oné Deklarace, která prohlásila, že všichni muži a ženy byli stvořeni sobě rovni, jsou nadáni svým Stvořitelem jistými nezcizitelnými právy a že vlády existují proto, aby tato práva chránily.“

ad 2. Tisíce lidí pozdravovaly Petrova nástupce, když v otevřeném voze projížděl širokou filadelfskou třídou, nesoucí jméno místního rodáka Benjamina Franklina. Právě na tomto bulváru, lemovaném stromořadím, se v sobotu večer shromáždili účastníci VIII. Světového setkání rodin ke svátku rodiny a modlitební vigilii. V několikahodinovém programu zaznělo hodně hudby – od gospelových songů Arethy Franklinové přes rockovou kapelu až po anglický Otče náš tenoristy Andrey Bocelliho. Atraktivní podívaná však nezastínila duchovní poselství, která předávala šestice svědectví, doprovázená četbou Písma, papežských dokumentů o rodině i jiných textů. Vystoupili zástupci všech světadílů: snoubenci z Austrálie stejně jako argentinský manželský pár, který právě oslavil diamantovou svatbu. Křesťanská rodina z Jordánska, která vyprávěla o chudobě, náboženském pronásledování, emigraci a válce i rodina z Nigérie, která sdílela své utrpení, uzdravení a odpuštění. Promluvila ukrajinská matka se dvěma syny, kteří emigrovali do Spojených států, i žena, která na vlastním těle prožila zázrak uzdravení na přímluvu filadelfské rodačky sv. Kateřiny Drexelové. Prarodiče z New Yorku poukázali na krásu otevřené a početné rodiny, zatímco Gianna Emanuela Mollová přečetla jeden z dopisů své matky. Dětská lékařka a italská světice Gianna Berettová Mollová, která za rodinu přinesla nejvyšší oběť, je spolu se sv. Janem Pavlem II. patronkou Světového setkání rodin.

Pro každého řečníka je těžké vstoupit do atmosféry tak velikého setkání, avšak papež František se své úlohy zhostil se svým charismatem pastýře. Mluvil s elánem a nadšením, ze kterých mu nic neubralo předcházejících osm dní náročného programu, ani dlouhé večerní umělecké pásmo. Hovořil spatra a ihned v úvodu poděkoval jak za umělecká vystoupení, tak za pronesená svědectví i za přítomnost tisíců

rodin, která je rovněž svědectvím. To vše totiž vede k Bohu, který je pravdivý, krásný a dobrý, zdůraznil. Také Petrův nástupce se pak podělil o jednu příhodu:

„Jednou mi jedno dítě položilo otázku – a vy víte, že děti se ptají na těžké věci. „Otče, co dělal Bůh předtím, než stvořil svět?“ Ujišťuji vás, že jsem odpovídal jen s námahou. Vyslovil jsem, co nyní říkám také vám: před stvořením světa Bůh miloval (...), a to láskou tak velikou, že musela vyjít sama ze sebe. (...) Tehdy Bůh stvořil svět. (...) Ale to nejkrásnější, co Bůh stvořil, jak nám říká Bible, je rodina.“

Bůh rodině předal veškerou svou lásku, krásu a pravdu. Rodina se stává rodinou právě tehdy, když je schopna otevřít náruč a tuto lásku přijmout. Rodina má božské občanství, podotkl papež. Bůh jí neušetřil křížů, ani problémů. Ale všechny problémy lze překonat láskou.

„V rodinách se hádáme, někdy létají talíře, z dětí nás bolí hlava a o tchýních ani nemluvě...V rodinách je kříž stále přítomný. Vždycky. Avšak po kříži přichází vzkříšení, protože Boží Syn otevřel tuto cestu. Proto je rodina – omluvte ten výraz – továrnou na naději, naději v život a vzkříšení, v Bohem otevřenou cestu.“

Papež upozornil na náročnost rodinného života, spojenou zejména s výchovou dětí. „Často vídám vatikánské zaměstnance, jak do práce přicházejí s kruhy pod očima, protože u dětí probděli celou noc“, podotkl. Přesto Svatý otec v samém závěru své promluvy rodiny vybídl k mimořádné péči o děti a o prarodiče. Jsou totiž silou budoucnosti a pamětí minulosti.

Světové setkání rodin se završilo nedělní odpolední mší svatou, která začíná v deset hodin v noci našeho času. Dnes dopoledne papež František oslovil zhruba tři stovky biskupů, kteří se spolu s rodinami účastnili jejich setkání. Pastýři ze světových diecézí se shromáždili ve filadelfském semináři sv. Karla Boromejského. Poté papež navštívil mužskou věznicí nedaleko Filadelfie, kde pozdravil asi stovku zástupců z tamních více než dvou tisíc vězňů. Ke slovům papeže Františka, která pronesl při obou těchto příležitostech, se samozřejmě ještě vrátíme.

Papež v USA - neděle

Filadelfie. 1. „Rodina je naším spojencem,“ prohlásil papež ke 300 zahraničním biskupům, kteří do Filadelfie doprovázeli ze svých zemí účastníky Světového setkání rodin.

2. Návštěva ve věznicí

3. 2 miliony lidí na mši Světového setkání rodin s papežem Františkem.

4. Rozloučení s viceprezidentem Bidenem a návrat do Říma.

Nedělní program papežovy pastorační návštěvy ve Filadelfii začal po osmé hodině ranní, kdy se papež František ve filadelfském kněžském semináři, kde byl ubytován, setkal s pěti osobami, které byly v dětství sexuálně zneužity. Na rozdíl od podobných předchozích setkání s Petrovým nástupcem byly přítomny oběti delikventů nejenom z řad kněží, ale také oběti, které zneužili jejich příbuzní nebo jiní dospělí. Vatikánský tiskový mluvčí upřesnil, že šlo o tři ženy a dva muže, kteří přišli spolu se svými blízkými. Během asi půl hodinové schůzky papež promluvil s každým jednotlivě a na závěr oslovil všechny společně, projevil účast na jejich utrpení a bolest i zahanbení v těch případech, kdy se zločinu dopustili kněží. Potvrdil neměnný postoj církve v této věci a poděkoval obětem i jejich blízkým za to, že přispěli k odhalení pravdy a ke zjednání spravedlnosti.

Hned poté se na půdě kněžského semináře Petrův nástupce setkal s biskupy, kteří přijeli do Filadelfie z různých částí světa jako doprovod účastníků VIII. Světového setkání rodin. Papež pronesl velmi pozoruhodnou obsáhlou reflexi pastoračního poslání biskupů ve vztahu k rodinám:

„Rodina pro církev není důvodem starosti, nýbrž radostným potvrzením Božího požehnání v mistrovském díle stvoření. Každý den ve všech koutech planety se církev raduje spolu s Pánem za dar početného zástupu rodin, které i v nejtěžších zkouškách ctí sliby a střeží víru.“

Křesťan není „imunní“ vůči dobovým změnám – řekl dále papež. - Tento konkrétní svět se svými rozmanitými problémy a možnostmi je místem, ve kterém musíme žít, růst a zvěstovat. Kdysi jsme žili v sociálním kontextu, kde souběžnost občanské instituce a křesťanské svátosti byla hmatatelná a sdílená. Obojí bylo propojeno a vzájemně se podporovalo. Nyní tomu tak není.

Papež pak popsal nynější společenskou situaci tím, že porovnal dva typy obchodů: malý místní krámk a supermarket. V prvním existuje osobní vztah mezi prodávacem a kupujícím ve druhém nikoli. Vše, co je dnes důležité, zdá se být určováno spotřebou. Spotřeba přesahuje lidské vztahy, které jsou pouhým prostředkem k uspokojení individuálních potřeb.

„Odvážil bych se říci, že naše největší chudoba či kořen mnoha soudobých situací spočívá v radikální samotě, ve které se ocitá mnoho lidí. Klikáním na „To se mi líbí“, sledováním počtu followers na nějaké sociální síti sledují lidé – sledujeme my – nabídku soudobé společnosti. Je to snaha vyvíjená v děsivé samotě a v bezbřehém hledání pocitu uznání.“

Máme odsoudit svoji mládež za to, že vyrůstá v této společnosti? – pokračoval papež. Máme ji exkomunikovat, protože žije v tomto světě? Potřebují mladí od svých pastýřů slyšet věty jako „Kdysi bylo lépe“ anebo „Svět je děs. Kam to dospěje, půjde-li to tak dál.“

„Ne, nemyslím, že tudy vede cesta. My, pastýři máme ve stopách Pastýře hledat, provázet, pozvedat a ošetřovat rány své doby. Dívat se na realitu očima těch, kdo vědí, že jsou povoláni k pohybu, k pastorální konverzi.“

Naše služba – řekl dále papež - potřebuje rozvíjet smlouvu církve a rodiny. To zdůrazňuji: rozvíjet smlouvu mezi církví a rodinou. Jinak vyprahneme a lidská rodina se naší vinou nenapravitelně vzdálí od Dobré zvěsti dané Bohem a půjde si do módního supermarketu zakoupit produkt, který se jí momentálně bude více líbit.

My sami se tedy musíme učit familiárním ctnostem Božího lidu, abychom se stále více podobali otcům a matkám a unikali tomu, že z nás budou lidé, kteří se naučili jenom žít bez rodiny. Konec konců, naším ideálem není učinit konec citům.

„Pokud budeme schopni této vyhraněnosti Božích citů s užitím nekonečné trpělivosti a bez nelibosti, v brázdách ne vždy rovných, kde musíme rozsévat, pak i Samaritánka s pěti „nemanžely“ objeví, že je schopna vydat svědectví. A z bohatého mladíka, který sklíčen pocituje, že musí ještě jednou vše s klidem promyslet, se stane zralý celník, který seskočí dolů se stromu a rozdá se čtyřnásobně chudákům, na které do té doby nikdy ani nepomyslel.“

Bůh umožňuje nové sblížení rodiny a církve – řekl v závěru:

„Rodina je naším spojencem, naším oknem do světa, rodina je zřejmostí neodvolatelného Božího požehnání určeného veškerému potomstvu těchto obtížných a nádherných dějin stvoření, kterému jsme povoláni sloužit.“

PLNÉ ZNĚNÍ promluvy k biskupům na Světovém setkání rodin je [ZDE](#)

Řekl papež František v obsáhlé promluvě k více než třem stům biskupů z celého světa.

ad 2. „Ježíš nás vyvádí z omylu, že se nikdy nic nezmění“ – tento odkaz zanechal papež František vězňům, zadržovaným v největší mužské filadelfské věznici. Nápravné zařízení *Curran Fromhold* sestává ze čtyř vězeňských bloků, kde žije 2800 vězňů. Papež v neděli dopoledne pozdravil stovku jejich zástupců, shromážděných v tělocvičně. „Přicházím jako pastýř, ale zejména jako bratr, který chce sdílet vaši situaci. Děkuji za možnost být s vámi“, zahájil Svatý otec.

„Prožíváte okamžiky bolestné nejen pro vás, ale také pro vaše rodiny a celou společnost. Společnost a rodina, které nedokáží trpět bolestí svých dětí a neberou ji vážně, nýbrž jako něco normálního a předvídatelného, samy sebe »odsoudily«. Je to společnost uvězněná sama v sobě, v tom, co jí přináší utrpení.“

Papež pak vyprávěl o Ježíšově mytí nohou při poslední večeři. Pán umývá nohy také dnešním učedníkům a neptá se jich, kam šli a co dělali. Naopak říká: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl“(Jan13,8)

„Jde nám vstříc, aby nás opět oblékl do důstojnosti Božích dětí. Chce nám pomoci, abychom srovnali krok a opět se dali na cestu. Chce obnovit naši naději, navrátit nás víře a důvěře. Chce, abychom se

vrátili na životní cesty s pocitem, že máme určité poslání, abychom vnímali, že čas ve vězení nikdy nebyl a nikdy nebude synonymem vyloučení.“

Věznice, které se nesnaží o léčbu ran a hledání nových příležitostí, jsou žalostné, zdůraznil papež. Je smutné narazit na přesvědčení, že pouze někteří lidé potřebují omytí a očistu, protože únava, rány a bolest těchto lidí je také únavou, bolestí a ranou celé společnosti. Všichni potřebujeme očistu, včetně mne v první řadě, dodal František.

„Tento okamžik vašeho života má mít jediný účel: napřáhnout vám ruku, abyste se vrátili na cestu; podat ruku, která by pomohla vašemu opětovnému zapojení do společnosti. Tohoto zapojení se účastníme všichni a všichni jsme povoláni jej podporovat, doprovázet a uskutečňovat. (...) Z tohoto návratu do života čerpá prospěch a zvyšuje svou morální úroveň celá komunita a společnost.“

V závěru papež, za doprovodu františkánského vězeňského kaplana, jednotlivě pozdravil přítomné muže a také několik návštěvnic z ženské věznice. A před odjezdem poděkoval za krásný dar – biskupskou katedru v bílém provedení, kterou si odvezl do Říma.

ad 3. Téměř dva miliony účastníků se sjely na závěrečnou mši svatou Světového setkání rodin, které papež František předsedal na bulváru Benjamina Franklina ve Filadelfii. Papež je vybídl k otevřenosti k působení Ducha svatého. Zdůraznil také význam malých gest lásky. A v závěru pozval rodiny na jejich další světové setkání do Dublinu v roce 2018.

Ještě před několika dny se filadelfská média obávala, zda poutníci na setkání s papežem skutečně přijedou a zda drahé přípravy počítající se stovky tisíc věřících nebyly přehnané. Obavy rozptýlila už sobotní vigilie a nedělní eucharistická slavnost daleko překonala očekávání. Za papežem připutovaly zejména rodiny ze Spojených států.

František před zahájením liturgie pomalu objížděl všechny sektory podél Franklinova bulváru, co ochvíli nechával zastavit papamobil a žehnal dětem.

K oltáři přijížděl Svatý otec za zvuku tónů Dvořákovy Novosvětské. Ti, kdo se účastnili večerní vigilie zažili překvapení, jak velmi se místo proměnilo. Zatímco v sobotu měli před sebou estrádní pódium, v neděli tam stál skutečný oltář ve žlutobílých barvách a s velkým křížem uprostřed. I to je dokladem dokonalé organizace. Hlubokému prožití liturgie napomáhala také skvěle připravená hudba.

V homilii papež František v návaznosti na liturgická čtení upozornil, jak je mnoha lidem zatěžko přistoupit na Ježíšovu logiku. Narazil na nepřátelství ze strany těch, kdo nepřijímali to, co říkal a činil. Potíže měli zejména s jeho otevřeností k poctivé a upřímné víře mnoha lidí, kteří nepatří k vyvolenému národu. Pro mnohé to bylo nepřijatelné a pohoršlivé.

„Uvědomíme-li si to, můžeme pochopit, proč jsou Ježíšova slova o pohoršení tak přísná. Pro Ježíše je netolerovatelným pohoršením vše, co ničí a kazí naši důvěru ve způsob, jakým jedná Duch. Bůh, náš Otec, se ve velkodušnosti nenechává předstihnout a rozsévá. Rozsévá svoji přítomnost v našem světě, poněvadž „v tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás“ jako první (srov. 1 Jan 4,10).

Tato láska nám dává hlubokou jistotu: jsme Bohem hledáni, jsme Jím očekáváni. (...) Zpochybňovat působení Ducha a vyvolávat dojem, že nemůže působit v těch, kteří nejsou z „naší skupiny“ a kteří nejsou „jako my“, je nebezpečným pokušením, které nejenom zabraňuje konverzi k víře, ale znetvořuje víru.“

František dodal, že právě víra otevírá „okna“ přítomnosti a působení Ducha svatého. Ukazuje nám, že - podobně jako štěstí - i svatost je vždy spojena s malými gesty. „Kdo vám podá sklenici vody v mém jménu, nepřijde o svou odměnu (srov. Mk 9,41) ,“ říká Ježíš.

„Jsou to nepatrná gesta, která se člověk učí doma, rodinná gesta, která se ztrácejí v anonymitě každodennosti, ale odlišují jeden den od druhého. Jsou to gesta matky, babičky, dědečka, dítěte. Jsou to gesta něhy, sympatie a soucitu. Gesta jako teplé jídlo toho, kdo očekává večeri, jako snídaně připravená tím, kdo umí doprovodit ranní vstávání. Jsou to rodinná gesta. Je to požehnání před spaním a objetí při návratu po dlouhém pracovním dnu. Láska se vyjadřuje malými věcmi, pozorností k drobnostem všedního dne, které způsobují, že vnímáme chuť domova.“

Proto jsou naše rodiny domácími církvemi, dodal František používaje koncept Jana Pavla II. Žijeme však Ježíšovým stylem ve svých domovech? Jaký svět chceme nechat našim dětem? Tázal se papež a vrátil se k apelu na udržitelný a integrální rozvoj – který během americké cesty zazníval opakovaně.

„My křesťané, Pánovi učedníci, prosíme rodiny světa, aby nám pomohly. Tolik se nás dnes účastní této slavnosti a to v sobě už má něco prorockého. Je to druh zázraku v dnešním světě. Kéž bychom všichni byli proroky! Jak by bylo krásné, kdybychom mohli všude, i za našimi hranicemi povzbuzovat a doceňovat toto proroctví a tento zázrak!

Obnovme svoji víru v Pánovo slovo, které vybízí naše rodiny k této otevřenosti a zve všechny, aby se podíleli na proroctví oné smlouvy mezi mužem a ženou, která plodí život a zjevuje Boha.“

Každý, kdo učí děti radovat se ze skutků přemáhajících zlo, ukazuje, že Duch je živý a činorodý. Takový člověk si zaslouží vděčnost a úctu bez ohledu na národnost či náboženství, dodal papež.

Svědectvím o různorodosti rodin, které přijely na setkání s papežem, bylo procesí s dary, v němž šli představitelé různých kontinentů. O rozměrech akce svědčilo také svaté přijímání. Rozdávalo je půl druhého tisíce kněží a jáhnů, připravených na půl milionu komunikantů.

Hostitel setkání, arcibiskup Charles Chaput, v závěru poděkoval Františkovi za to, že přijal pozvání do Filadelfie, a předseda Papežské rady pro rodinu, arcibiskup Vincenzo Paglia, ohlásil, že za místo konání příštího Světového setkání rodin zvolil papež hlavní město Irska.

František pak předal rodinám reprezentujícím světadíly po tisíci výtisků evangelia sv. Lukáše. Po příjezdu domů je mají rozdat ve svých zemích, zejména rodinám žijícím na periferii. Stejný dar obdržela také syrská rodina z Damašku, která navíc přiveze do své těžce zkoušené země finanční dar, obnos vybraný při sbírce právě ukončené liturgie.

Dodejme ještě, že bezprostředně před mší svatou František stihl rychlou neplánovanou návštěvu na jezuitské univerzitě sv. Josefa. Spolu s rabínem Skorkou z Buenos Aires tam odhalil pomník připomínající 50. výročí koncilní deklarace *Nostra Aetate*, která dala počátek novým vztahům církve s judaismem.

ad 4. „Krátký pobyt, avšak plný milostí“ – těmito slovy zhodnotil papež František návštěvu Spojených států amerických ve své poslední promluvě. Na filadelfském letišti a za přítomnosti viceprezidenta Bidena poděkoval pětistovce organizátorů, sponzorů a dobrovolníků, kteří připravovali papežskou cestu. A nechyběl ani dík rodinám, které našly odvahu a veřejně sdílely svůj život:

„Jejich upřímnost a pokora před Bohem a námi posluchači však ukázala krásu rodinného života v celém jejím bohatství a různorodosti. Modlím se, aby tyto dny modlitby a zamyšlení nad důležitostí rodiny pro zdravou společnost povzbudily všechny rodiny v trvalém úsilí o svatost. Modlím se, aby rodiny v církvi spatřovaly věrnou průvodkyni, ať již budou procházet jakoukoli zkouškou.“

Papež se vrátil ke dvěma událostem z washingtonské a newyorské arcidiecéze – svatořečení misionáře Junípera Serry a mezináboženskému setkání na *Ground Zero*. Ono místo, řekl, silně promlouvá o tajemství zla.

„My však s jistotou víme, že v milosrdném Božím plánu zlo nikdy nemá poslední slovo, že láska a pokoj nade vším zvítězí.“

Tato země byla požehnána nesmírnými dary a příležitostmi, zdůraznil papež a dodal: „Modlím se, abyste byli dobrými a velkorysími správci lidských i materiálních zdrojů, které vám byly svěřeny. Bůh žehnej Americe,“ loučil se papež František.

Během zpátečního letu se jako obvykle na palubě letadla konala [tisková konference s papežem Františkem](#). Dnes v deset hodin dopoledne dosedl papežský speciál na římské letiště Ciampino. Ihned při zpáteční cestě do Vatikánu se papež František zastavil v bazilice Panny Marie Větší, stejně jako to učinil 18. září, když Matce Boží svěřoval svou 10. mezinárodní apoštolskou cestu.

Papež: Promyslet a změnit model rozvoje k dobru celé lidské rodiny

Vatikán. Na Svatopetrské náměstí přišlo dnes dopoledne 30 tisíc lidí, aby se setkali s Petrovým nástupcem. Generální audience byla jako obvykle zahájena krátkým úryvkem z Písma. V sedmi jazycích zazněly dva verše z Janova evangelia (13,34-35) o novém přikázání lásky. Potom Svatý otec zahájil katechezi, v níž podal bilanci své apoštolské cesty. V samotném závěru papež František řekl:

„Vrcholem cesty bylo Setkání rodin ve Filadelfii, kde byl tento horizont rozšířen prismatickým světlem rodiny na celý svět. Rodina, tedy plodná smlouva mezi mužem a ženou je odpověď na velkou výzvu našeho světa, která má dvojí podobu: fragmentace a zmasovění. Tyto dva extrémy, které spolu žijí a navzájem se podporují, jsou společnou oporou konzumního ekonomického modelu. Rodina je odpověď, protože je buňkou společnosti, vyvažuje osobní a pospolitou dimenzi a zároveň může být modelem udržitelné správy statků a zdrojů stvoření. Rodina je vůdčím podmětem integrální ekologie, protože je podmětem primárním a zahrnuje v sobě dva zásadní principy lidské civilizace na zemi: princip pospolitosti a princip plodnosti. Biblický humanismus nám podává tento obraz: Sjednocený a plodný lidský pár je uveden Bohem do zahrady světa, aby ji obdělával a chránil.

Chtěl bych bratrsky a vřele poděkovat mons. Chaputovi, arcibiskupovi Filadelfie, za jeho nasazení, zbožnost, nadšení a velkou lásku k rodině při organizaci tohoto setkání. Je zřejmé, že poselství, ba svědectví Světového setkání rodin vzešlo v této chvíli nikoli náhodou, nýbrž prozíravě ze Spojených států amerických, tedy ze země, která v minulém století dosáhla maximálního ekonomického rozvoje, aniž by popřela své náboženské kořeny. Tytéž kořeny dnes vyžadují, aby se počínaje rodinou opětovně promyslel a změnil model rozvoje a to k dobru celé lidské rodiny.“

Kázání z Domu sv. Marty

1.10.2015

Papež: Srdce, které necítí stesk po Bohu, nezná radost

Vatikán. Radost z Hospodina je naší silou. V Pánu nalézáme svou identitu – konstatoval papež František během kázání při mši v kapli Domu sv. Marty v den liturgické památky sv. Terezie z Lisieux, kterou Jorge Mario Bergoglio obzvláště ctí. Papež zdůraznil, že křesťan v sobě nikdy nesmí udusit stesk po Bohu. Jinak se naše srdce nebude umět radovat.

Liturgické čtení z knihy Nehemiáš (8, 1-4a.5-6.7b-12), které podává, jak se lid Izraele po dlouhých letech deportace vrací do Jeruzaléma, bylo papeži Františkovi podnětem k reflexi o podstatě křesťanovy identity. Petrův nástupce uvedl, že během nuceného pobytu v Babylónii lid na svoji vlast neustále pamatoval. „Po mnoha letech – podotkl – konečně nastal den návratu a rekonstrukce Jeruzaléma a Nehemiáš požádal Ezdráše, aby shromážděnému lidu přečetl knihu Zákona. Lid velebil Hospodina, ale byl smutný a plakal, radoval se i plakal, obojí dohromady. Jak to vysvětlit? – tázal se František: „Jednoduše, tento lid se nejenom ocitl ve svém rodném městě, Božím městě, ale nasloucháním knize Zákona našel svoji totožnost. Proto měl radost i plakal.“

„Plakal totiž radostí, plakal, protože obnovil svoji totožnost, znovu našel svoji identitu, která se během let života v deportaci trochu vytratila. Byla to dlouhá cesta. »Nebudte zarmoucení – říká Nehemiáš - neboť radost z Hospodina je vaše síla.« Je to radost, kterou dává Pán, když objevíme svoji totožnost. Naše totožnost se totiž cestou vytrácí, během našich deportací či sebedeportací pohasíná, když se zahnízdíme tam či onde, avšak nikoli v Pánově domě. Musíme najít identitu.“

„Jak najít vlastní identitu? - tázal se papež. „Když ztratíš, co bylo tvoje, svůj dům a vše, co bylo tvoje – řekl – začne se ti stýskat a tento stesk (nostalgie) tě přivede zpět domů. Lid Izraele - dodal - díky tomuto stesku pocítil štěstí, plakal štěstím, protože stesk po vlastní identitě mu umožnil ji najít. To je milost Boží.“

„Pokud jsme například sytí, netrpíme hladem, žijeme v pohodlí a jsme spokojeni s tím, kde jsme, nemáme potřebu jít jinam. A já si kladu otázku, kterou bychom si dnes měli položit všichni: »Jsem ve svém srdci klidný, spokojený a duchovně nic nepotřebuji? Nevyhasnul můj stesk?« Pohledíme na onen šťastný lid, který plakal a měl radost. Srdce, které necítí stesk, nezná radost. A radost je naše síla: radost z Boha. Srdce, které neví, co je stesk, nedovede slavit. A celá cesta, která se před lety začala, končí slavností.“

„Lidé - řekl dále papež - »uspořádali velmi radostnou slavnost, protože pochopili slova, která jim byla hlášána« (Neh 8,12); našli to, co vnímali díky stesku, který je poháněl dál.“

„*Ptejme se, jaký je náš stesk po Bohu. Jsme spokojeni a šťastni anebo denně vnímáme touhu jít dál? Kéž nás Pán obdaří touto milostí, aby nikdy, nikdy v našem srdci nevyhasnul stesk po Bohu.*“

Kázání z Domu sv. Marty

2.10.2015

Papež: Anděl strážný je u každého z nás jako Boží velvyslanec a přítel

Vatikán. Každému člověku dal Bůh anděla jako průvodce, aby mu radil a chránil jej; anděla, kterému má člověk ochotně naslouchat - řekl papež František v homilii při ranní eucharistii slavené v kapli Domu sv. Marty v den liturgické památky Andělů strážných. Tento důkaz otcovství, které miluje a chrání každého, se nachází na prvních stránkách Bible. Když Bůh vykazuje Adama z Edenu - podotkl papež - nenechává jej samotného, neříká mu: »zaříd' se, jak můžeš«.

František citoval z modliteb a žalmů, aby připomněl, jak se ve všem, co se děje mezi nebem a zemí, vyskytuje postava Anděla strážce: »Hle, já posílám před tebou anděla, aby tě chránil na cestě a přivedl tě na místo, které jsem určil« - praví úryvek z prvního liturgického čtení z knihy Exodus (23,20-23a). „Dnešní liturgie připomíná všechny tyto božské instance, které Pán daroval všem. Každý z nás má jednoho takového průvodce“ - řekl papež.

„*Je stále s námi! To je realita! Je jakýmsi Božím velvyslancem u nás. A Pán nám radí, abychom si ho vážili. Když se dopustíme něčeho špatného a myslíme, že jsme sami, tak ne, on je s námi. Mějme jej v úctě. Naslouchejme jeho hlasu, protože nám radí. Když vnímáme jeho inspiraci: Učiň to... lepší je tamto... toto se nedělá... Naslouchej a nevzpouzej se mu.*“

„Anděl strážce nás neustále a především brání před zlem,“ pokračoval papež. „Někdy si myslíme, že můžeme mnohé - ošklivé - věci skrýt, ale všechny nakonec vyjdou najevo. Anděl je u nás, aby nám poradil, ochránil nás stejně jako to činí přítel. Přítel, kterého nevidíme, ale vnímáme. Přítel, který jednoho dne bude s námi v nebi, ve věčné radosti.“

„*Žádá jen, abychom mu naslouchali a brali jej vážně. Jenom toto: respektovat a naslouchat. Respektovat tohoto průvodce a naslouchat mu, to se nazývá poddajnost. Křesťan má být poddajný Duchu svatému. A poddajnost Duchu svatému začíná poddajností radám tohoto průvodce na naší cestě.*“

„Abychom byli poddajní - řekl dále papež - je třeba být maličci jako děti, totiž jako ti, o kterých Ježíš řekl, že jsou v nebeském království největší (Mt 18,1-5.10), jak praví dnešní evangelium. Anděl strážce je průvodcem na cestě, učí pokoře a je třeba mu naslouchat jako to činí děti:

„*Prosme dnes Pána o milost této poddajnosti naslouchat hlasu tohoto průvodce, tohoto Božího velvyslance, který je vedle nás v Jeho jménu, aby nám byla jeho pomoc oporou. Stále na cestě. Také při této mši, kdy chválíme Pána, si připomeňme, jak dobrý je Pán, který nás ani poté, co jsme ztratili přátelství, neopustil a neponechal samotné.*“

2.10.2015

Kardinál Müller: Genderová ideologie je kompletní destrukce člověčenství

Řím. Lidská práva a křesťanství - to je název knihy (*Diritti umani e cristianesimo. La Chiesa alla prova della modernità*, ed. Marsilio 2015) italského filosofa a politika Marcella Pery, který se v ní zamýšlí nad konfliktem církevní věrouky a takzvaných „nových práv“. Lidská práva mají základ v důstojnosti člověka, ale právě ta začíná být zásadně zpochybňována, pokud se lidská práva stanou pouhým „nárokem na uspokojení osobních zájmů a potřeb“, vysvětloval během prezentace zmíněné knihy **kardinál Camillo Ruini:**

„*Mezi autentickými - reálnými - lidskými právy a křesťanstvím je hluboká shoda. Častokrát jsou však bohužel prezentována nebo dokonce vydávána za jakási rádobý práva, která důstojnosti člověka*

odporují. Lze uvést řadu příkladů: např. právo na interrupce anebo na homosexuální manželství. A pak dochází nikoli ke shodě, ale k neshodě.“

Otevření Pandořiny skříňky lidských práv, jak říká dále italský kardinál, vede k rozšíření nekonečné řady neautentických „hodnot“, které jsou ospravedlňovány zcela samoučelně.

Právo, které je tímto způsobem nejvíce napadáno, je náboženská svoboda, a to zvláště v souvislosti s manželstvím a rodinou. Při prezentaci knihy o tom hovořil **kardinál Gerhard Ludwig Müller**:

„Svatý otec vždycky zdůrazňuje důležitost rodiny a manželství, které jsou buňkami společnosti i církve, protože rodina je domácí církev. Očekávám, že blížící se biskupská synoda zřetelněji vysvětlí svátostný rozměr a posvátnost manželství. Manželství není jenom ideálem, není jenom lidskou záležitostí, nýbrž darem Božím. Očekávám, že diskuse na synodě nebudou průměrné, ale budou se zakládat na hlubokém poznání Ježíšova učení, Starého i Nového zákona a na autentické interpretaci Zjevení učitelským úřadem církve.“

Společnost, ve které o všem rozhoduje stát, riskuje, že bude potlačovat individuální svědomí. Hlavní roli v tom mají média, říká dále prefekt Kongregace pro nauku víry, a to zejména v souvislosti s genderovou ideologií.

„Masmédia mají obrovskou odpovědnost! Vnucují genderovou ideologii, což není nic jiného než kompletní destrukce člověčenství. Důsledky pro děti, mládež a manžele jsou děsivé. Musíme bránit lidskou důstojnost, která má svůj základ v Bohu Stvořiteli, který nám dává milost a veškeré prostředky k dosažení nejenom přirozeného štěstí, ale i toho nadpřirozeného, kterým je život věčný.“

2.10.2015

Syrští biskupové o vojenské intervenci světových mocností

Sýrie. Zatímco v New Yorku se mluví, v Sýrii se nadále umírá. Hlavám světových mocností, které se sešly na generálním shromáždění OSN, to připomíná několik syrských biskupů. Jak tvrdí, už je „unavuje mnoho slov a málo činů“. Podle syrských pastýřů, jejichž hlasy tlumočí zpravodajská agentura *SIR*, nelze o Sýrii jednat bez Syřanů.

„Proti tzv. Islámskému státu skutečně bojují jedině Kurdové a vojáci řádné syrské armády“, uvádí apoštolský vikář Aleppa pro katolíky latinského obřadu. „Hrozí tu riziko, že po porážce vznikne politické vakuum, stejně jako v Libyi, ne-li hůře. Velké mocnosti si hledí vlastních zájmů, za které platí místní lidé, zbavení všeho – citových vazeb, práce, domova. Požadujeme příměří, aby se zastavilo krveprolívání“, prohlašuje **mons. George Abou Khazen** z obleženého Aleppa.

„Snažili jsme se odolávat pět let, ale nyní jsou lidé unavení a odcházejí, a to také kvůli nejednotné mezinárodní pozici v boji proti Islámskému státu“, doplňuje z Damašku patriarcha melchitské církve **Řehoř III. Laham**. „Ptám se, jak je možné bránit nějakou zemi před nepřítelem, aniž ji kdokoli bere v potaz. A nemíním prezidenta Assada, nýbrž zemi jako takovou“, říká zcela otevřeně a neváhá nazvat americké bombardování „zločinem, který musí vyšetřit mezinárodní trestní tribunál v Haagu“. Melchitský patriarcha požaduje jednotné mezinárodní stanovisko, které proti Islámskému státu mají zaujmout velké mocnosti světa i blízkovýchodní státy. „Proč nevytvořit mezinárodní koalici, včetně Sýrie?“, klade otázku. „Jednota by svědčila o morální síle v odpovědi na islamistický extrémismus, který neohrožuje jenom Blízký východ“, soudí Řehoř III. Laham.

Podle syrsko-katolického arcibiskupa Damašku je prezident Assad jediným člověkem, který je schopen udržet jednotu v zemi. Na území Sýrie operuje 28 ozbrojených opozičních skupin, které dříve nebo později vstoupí mezi řady Islámského státu. **Mons. Elias Tabe** vítá podporu Ruska, které mělo odjakživa dobré vztahy s Blízkým východem a dobře zná syrské území. Nezastírá však, že také Rusové sledují vlastní zájmy. „Ovšem proti teroristům Islámského státu je třeba bojovat“, zdůrazňuje damašský arcibiskup syrsko-katolické církve.